

Vykopávka

Vojtěch Mašín

Je 22. století, čas lidských úspěchů. Před 80 lety ustaly války a lidé z celé planety se spojili do W. A. (World Alliance = Světová Aliance). 10 let na to měla W.A první úspěch když NASA vyslala první lidskou posádku na Mars. Astronauti po 8 měsíčním letu úspěšně přistáli na rudé planetě, postavili zde první lidskou základnu nazvanou M. S. 1 (Mars Station 1) a po roce výzkumů se všichni v pořádku vrátili zpět na Zemi. Po 18 letech od postavení M. S. 1 byl sestaven první nadsvětelný kruh. Nadsvětelný kruh, pocházející z Japonska, je stroj, který dokáže těleso, prolétávající jeho středem, uvést do nadsvětelné rychlosti. Kruh byl zavěšen na okraj zemské atmosféry a po půl roce byl druhý kruh umístěn i nad Mars. Již v roce 2060 byl povrch rudé planety pokryt několika tisíci Amerických, Japonských, Německých a Ruských základnami. Když byla kolem roku 2090 vyvinuta nová technika pro vyhledávání vykopávek, bylo ohlášeno více nálezů během 5 let, než jich bylo nalezeno za celé 20. století. Po světě známým nalezištím se stala evropská země Česká republika konkrétně oblast Jihomoravského kraje. Brno, moravská metropole, za posledních 10 let velmi zbohatlo na ubytování pro archeology z celého světa, na povoleních pro hledání památek a podobných věcech. Z vytěžených peněz se Brno zvětšilo na pětinasobek své původní velikosti. Před půl rokem, na počátku roku 2108, pokryly místní noviny zprávy o novém nález, záhadném kamenu nalezeném kdesi v okolí hory Pálavy. A právě kvůli tomuhle byl do Brna povolán mladý britský vědec John Fenix.

Černý Mercedes zaparkoval před vysokou budovou a vystoupil z něj mladý tmavovlasý muž v černých kalhotách a saku. Prohlédl si své vozidlo a poznamenal: „Už bych si měl koupit něco novějšího, vždyť v tomhle se jezdilo před sto lety a benzín za poslední tři roky zdražil o třicet kreditů.“ (se vznikem W. A. byla založena nová mezinárodní měna zvaná kredit). Načež vstoupil do domu. V prostorné vstupní hale jej už očekával podobně oděný muž. „Pan Fenix?“ zeptal se, jakmile si příchozího všiml. Ten jen mlčky přikývl. „Pojďte, už vás čekají.“ Právil vědcův průvodce a zamířil k výtahům následován Fenixem. Výtahem projeli asi šest pater než zastavili. Kovové dveře se otevřely a odhalily nevelkou místnost, v níž na jednom konci sedělo několik lidí u mnoha obrazovek a nějaký muž v bílém obleku, který příchozím okamžitě vykročil naproti. Po Fenixově levé ruce ještě byly tlusté kovové dveře. Vědec vstoupil, jeho průvodce ho však nenásledoval, ba právě naopak zavřel dveře výtahu a odjel. Pán v bílém mezitím již dorazil k Fenixovi a podal mu ruku na pozdrav. „Jacques Blanc.“ představil se. „Ah, Francouz.“ Poznamenal vědec, vzpomněl si však a narychlo se ještě představil: „John Fenix. Vědec. Pokud se smím zeptat, proč tu vlastně jsem?“ Pan Blanc mu jen pokynul, aby šel za ním a vykročil směrem k obrazovkám. „Co si o tom myslíte?“ otázal se Johna, když dorazili až k monitorům. Fenix se sklonil a zahleděl se do obrazovky. Na ní, mezi šesti kovovými stěnami, ležel na ocelovém stolku průhledný, jasně modrý krystal, vybroušený do oboustranného sedmibokého jehlanu. „Co je to?“ Zaseptal omámený vědec. „Myslel jsem, že to mi řeknete vy.“ Poznamenal Blanc. „Já nevím.“ Vydechl John neschopen odtrhnout od krystalu oči. „Nikdy jsem nic takového neviděl. Budu se na to muset podívat podrobněji.“ „Právě proto jste tady. Ta věc, ten kámen nebo krystal, je z bezpečnostních důvodů umístěn v trezoru s deset centimetrů tlustými titanovými stěnami rovnou za těmi dveřmi.“ Právil Jacques a ukázal na kovové dveře. „Kde jste to probouha vzali?“ Zeptal se Fenix, konečně odtrhl oči od obrazovky a pohlédl na Blanca. „Bylo to na hoře zvané Pálava, i když spíše v ní. Leželo to několik desítek metrů pod Pálavskou zříčeninou zasypané kameny.“ „Ale když to bylo několik desítek metrů pod zemí a ještě zasypané kameny, jak jste se k tomu dostali?“ „Objevíli jsme to úplnou náhodou. Nedaleko místa, kde krystal ležel se nachází vysílač, stojí tam už nejmíň sto let. Celou tu dobu fungoval naprosto normálně, dokud do něj nezačalo zasahovat nějaké záření, nebo něco takového. Šli jsme po jeho zdroji a našli jsme ten krystal. Máme ho v trezoru, neboť nevíme, jaké účinky by mohlo mít záření na lidech. Zjistili jsme totiž, že ty kameny, kterými byl krystal zasypaný, byly stěny sklepení, které se vlivem toho záření zřítily.“ „Aha.“ Zamumlal vědec. „A co tedy chcete ode mě?“ „Abyste krystal

zkoumal.“ Odpověděl Pan Blanc. „Chceme vědět vše o jeho původu, stavbě, účelu prostě vše.“ „Ano ale proč zrovna mě?“ Zeptal se vědec. „Mám totiž ještě nějakou práci a určitě si dokážete najít někoho lepšího.“ Jacques Blanc se jen usmál a podal Fenixovi list popsaného papíru. Byla to smlouva. Vědec rychle četl, dokud se nedostal k číslu, které udávalo jeho plat. Teď teprve mu poklesla brada. „Ale vždyť to je, to je,“ koktal John. Blanc jen přikývl a dořekl větu za Fenixe: „Ano, padesát tisíc kreditů.“ Vědec jen zíral na papír neschopen slova. „Přijímáte tedy?“ Mladík přikývl. Pan Blanc vytáhl z náprsní kapsy svého saka tužku, podal ji vědci a ukázal mu rádek, kde chyběl jeho podpis. Fenix smlouvu mlčky podepsal.

Po několika týdnech v překladech starých knih a u internetu se Fenixovi konečně podařilo sestavit finální verzi své teorie vzniku krystalu. Už volal Blancovi a ten byl právě na cestě, aby si vše vyslechl a pravděpodobně s sebou vede i několik vysoce postavených lidí ze společnosti, která to vše financuje. Naposledy si pročítal své texty a svou prezentaci připravoval na počítači tak, aby ji mohl předvést. Dveře pracovny se konečně otevřely a vstoupilo několik lidí s Blancem v čele. Všichni se posadili okolo stolu vprostřed místnosti a Jacques Johnovi pokynul, aby začal. „Ehm.“ Odkáslal si vědec. „Takže, prozkoumal jsem všechny dostupné historické texty a zjistil jsem tohle. Krystal pochází už ze starověkého Egypta. Nechal jej stvořit faraón Ramesse II. Nechal najít ten nejkrásnější kámen v celém Egyptě, který ještě nechal vybrousit do oboustranného sedmibokého jehlanu a který potom předal svým kněžím, aby jej očarovali mocí bohů. Krystal má moc díky které se jeho vlastník stává téměř nepřemožitelným. Prvním vlastníkem byl samozřejmě Ramesse. Krystal se obvykle předává z generace na generaci což znamená, že pokud vlastník zemře, přechází krystal na nejstaršího potomka. Krystal se nedá ukrást. Pokud se jej chce zmocnit někdo, kdo na něj nemá právo, musí jeho vlastníka zavraždit, nebo mu jej musí vlastník dát jako dar. Krystal však může ztratit svého vlastníka, pokud se od něj příliš vzdálí. V takovém případě jej získává ten, kdo se ho první dotkne. Právě kvůli krystalu se Ramesse II. stal největším Egyptským vládcem všech dob. Jak ale čas plynul, a krystal se předával z otce na syna, pomalu se počalo zapomínat na jeho moc a nakonec zůstal jen vystavený v královském paláci. Dlouho takhle zůstával na svém místě, dokud se k vládě nedostala královna Kleopatra VII. která jej darovala Juliu Caesarovi, kterému se velmi líbil. Caesarovi dlouho netrvalo, než odhalil skutečnou moc krystalu. Tak se krystal dostal z Egypta do rukou Římanů. V jedné ze starých listin stálo, že právě Krystal byl jedním z důvodů, proč Brutus Caesara zabil. Krystal se znovu předával z generace na generaci, ale tentokrát ne bez užitku. Každý panovník jej využíval podle svého. Za vlády Marca Aurelia však počali Římané pronikat na území téhle země. Marcus Aurelius tehdy svěřil Krystal do rukou jednoho ze svých generálů, který měl s jeho pomocí vyřešit problém s Germány v okolí hory Říp. Tenhle generál však neuspěl a jeho tábor lehl popelem. Žádný z Římských bojovníků nepřežil. Pro Marca Aurelia to byla obrovská ztráta. Takhle se tedy na krystal zapomnělo. Znovu se vrátil na scénu až když k hoře Říp přitáhli Slované. Podle některých zápisků Slované na tomhle území zůstali, protože jejich vůdce známý jako Praotec Čech našel v okolí hory překrásný kámen, který považoval za znamení, že zde musí se svým národem zůstat. Krystal se tedy zapojil do Čechova rodokmenu. Říká se, že jedna z kněžen, která se jmenovala Libuše, měla díky krystalu věštecké schopnosti. Krystal se tedy znovu předával z otce na syna až po Svatopluka. Ten krystal aktivně používal v boji a byl neporazitelný. Potom mu ale v bitvě jeden z nepřátel přesekl kožený popruh, na kterém krystal visel. Svatopluk tak svůj kámen ztratil a prohrál. Krystal znovu zmizel. Našli ho až páni z Pálavy, kteří sídlili právě na hoře Pálavě. Ti také odhalili jeho moc. Jeden z nich tedy ze strachu, aby mu jej nikdo neukradl neboť netušil, že krystal se ukrást nedá, pro něj tedy nechal vyhloubit několik desítek metrů hluboké sklepení, kde jej ukryl a odkud jej vynášel jen aby se s ním pochlubil. Jedna místní pověst říká, že Tatarská princezna šla kolo Pálavy a spolu se svou družinou se rozhodla na Pálavském hradě přespat. Místní pán ji přijal, ale v noci povraždil všechny její doprovod a samotnou princeznu i s její služebnou a psem vyhodil z okna. Podle pověsti ráno pod oknem stály tři kamenné postavy princezny, služky a psa. Prý právě podle nich potom otec princezny poznal, kde byla jeho dcera zavražděna a celé okolí potom vypálil a vyvraždil. Říká se, že na pověstech je vždy něco pravdy. Tahle pověst je jen čistá pravda. Když

hradní pán princeznu zabíjel, čehož se ujal osobně, měl u sebe krystal. Ten z jeho oběti celkem zvláštním způsobem vysál život a tělo se pak proměnilo na kámen. Její otec potom hrad vyplnil. Vrah neměl šanci, neboť v těch okamžicích byl krystal zpátky ve sklepení, kde už zůstal až do dnes.“ Vědec domluvil. Nastalo ticho. Po chvíli konečně promluvil jeden z mužů, co seděli u stolu: „Takže vy tvrdíte, že ten krystal dává svému majiteli moc bohů?“ „Ano.“ Přikývl Fenix. „Předpokládám že majitelem se stane ten, kdo se ho první dotkne.“ Dodal ještě. „A co přesně ten kámen umí?“ Zeptal se Jacques Blanc. „To nedokážu určit.“ Odpověděl John. „Musel bych začít pokusy s krystalem a...“ „Ne.“ Přerušil ho rázně jeden z mužů, zřejmě majitel společnosti, která to všechno platí. Fenix ani jinou reakci nečekal. Tihle lidé bývají nedůvěřiví, pokud se jedná o nějakou zbraň. „Stále ještě ale nechápu,“ Začal Blanc. „Jak se rozpadl ten sklep. Vždyť přece všechny sklepy ve stejné hloubce byli dochované.“ „Myslím,“ Privil vědec. „Že ve vlhku začíná krystal vysílat jakési vlny, které stěny sklepa rozložily a dostaly se až k tomu vašemu vysílaci, i když ne v plné síle. To záření však vzniká jen ve vlhku, takže by už mělo být vše v pořádku.“ „Dobrá tedy.“ Privil majitel, zřejmě rovněž Francouz. „Vaše práce zde skončila. Peníze vám pošleme na konto vašeho čipu. Ale o krystalu nikde nemluvte. Teď už je to jen záležitost francouzské vlády.“ Fenix se chystal k odchodu, ale zmínka o francouzské vládě ho zarazila. Kdyby se zbytek W.A. dozvěděl o tom, že jedna z vlád má ničivou zbraň, žádal by po ní podíl. Ti tvrdohlaví Francouzi by to však samozřejmě odmítli, což by způsobilo hádky a nakonec nejspíš i válku. Důvod, proč byl krystal stvořen. Nejspíš by však ale i nastaly rozpory uvnitř Aliance o tom, kdo bude krystal mít, což by způsobilo její rozpad. Amerika by mluvila o své technické vyspělosti, pročež by byla odhodlána bojovat. Francie bez pochyby bude krystal hájit, což bude rovněž mít drtivé následky pro všechny. Na další straně by nejspíš byla dávná Evropská unie. A to ještě ani nepadla řeč o Japonsku, Číně a Africe, která bude namítat, že u nich byl krystal stvořen. Krystal by způsobil třetí světovou válku, v níž by samozřejmě díky krystalu vyhráli Francouzi nehledě na válečnou techniku. Potom by i nejspíš zbytek dobytého světa ovládli a naplnili tak Hitlerův sen o třetí říši. A jak známo i když jsou Francouzi v podstatě klidní a přátelští, pokud je toho potřeba dokáží být vskutku brutálně krutí. Tohle všechno John věděl, ale opravdu netušil, jak jim v tom zabránit. Bohužel, jak se zdálo, jediný, kdo v místnosti sdílel jeho obavy byl Jacques Blanc. „Tady už nic dělat nemůžu.“ Pomyslel si Fenix a zamířil ven z místnosti.

Naneštěstí pro Francouze, a naštěstí pro zbytek světa, se John Fenix mýlil, neboť krystal se nikdy do Francie nedostal. Někdy kolem půlnoci už byla budova dávno vyklizená a všichni odešli do hotelů nebo bytů, takže si nikdo nevšiml postavy, která se volně vznášela nad domy směrem k oné vysoké budově, v níž se krystal nacházel. Byl to muž v těsné černé kombinéze a s vysokými botami, rukavicemi a helmou, přes kterou mu vůbec nebylo vidět do obličeje. Na zádech měl zvláštní batoh s nápisem „Volante mochila V. 2“. Bylo to španělsky a znamenalo to „Létající batoh V. (verze) 2“. Byl to asi dvacet let starý model španělského raketového batohu fungujícího na tekutý vodík. Tenkrát to bylo něco nepředstavitelného. Batoh dokáže vylétnout až do výšky jednoho kilometru a překonat vzdálenost desítek kilometrů na jednu nádrž, čímž se lišil od V. 1. Nakonec byl ale z trhu odstraněn neboť při jeho užívání hrozilo až příliš velké nebezpečí. Tak například pokud bylo venku příliš horko, mohl se vodík uvnitř vznítit a explodovat, což by samozřejmě znamenalo smrt majitele i několika osob v těsné blízkosti, což už se i několikrát stalo. To teď však není podstatné. Muž zastavil u stěny šestého patra budovy, na ovladači batohu stiskl tlačítko aby stroj udržoval pozici a výšku, a uchopil nějaký nástroj, který mu vysel na rameni a který vypadal jako nějaká zbraň. Nebyla to zbraň. Byl to čtyřicet nebo padesát let starý ruční archeologický světlomet. Světlomet využíval vysokých teplot infračerveného záření, dokázal se dostat dokonce až k teplotě slunce, aby se propálil skrz cokoliv. Archeologové ho dlouho používali při vykopávání nálezů. Světlomet byl však nakonec rovněž odsouzen, neboť ze žhavého popela se vykopávky špatně dostávaly ven a často byly, ať už vinou světlometu nebo popela, zničeny. Neboť byly hlavně světlometů příliš malé, využíval se v nich systém rozptylných čoček, aby byl okruh propálení větší. Čočky však byly drahé a dlouho teplotu nevydržely, pročež se musely často měnit a to uživatele dohánělo k šílenství. Nicméně muž v kombinéze si z toho hlavu nedělal, namířil

světlo na stěnu z dostatečné vzdálenosti, aby vzniklou trhlinou dokázal projít, a spustil stroj. Ještě si však narychlo na hledí své helmy nasadil další černé sklo, aby neoslepl. Světlo zabzučelo a z jeho hlavně vyrazil paprsek silného bílého světla. Bylo to jak stát těsně u hvězdy. Kdyby náhodný chodec pohlédl směrem ke světlu, do svou vteřin by mu oči strašlivě krvácely a byl by nenávratně slepý. Trvalo to asi minutu. Světlo vydával poloviční žár slunce, před čímž muže chránila kombinéza, což bylo samozřejmě náročné na energii. Ozvalo se pípání a světlo zesláblo. Muž pohlédl na baterii, kterou měl nasazenou na opasku. Předtím zelené světlo teď červeně blikalo a vedle něj svítil název LOW BATTERY. Muž zaklel, pověsil si světlo zpět na rameno a vytáhl kladívko. Třikrát jím udeřil do popela, než prorazil poslední vrstvu zdiva. „Tímhle se dostanu.“ Řekl si, znovu pevně uchopil ovládací páčku batohu a s nohama nataženýma před sebe se rozletěl plnou rychlostí proti zdi. Hned na první pokus prošel. Octl se uvnitř místnosti plné počítačů a s kovovými dveřmi na jedné straně. Muž schoval kladívko a sundal si helmu. Byl to asi třicetiletý běloch se střelnou ránou v hlavě a divnýma očima. Ihned přiskočil k jednomu z počítačů a pustil se do práce. Očividně se v počítačích vyznal, neboť i přes maximální zabezpečení si ze systému mohl stáhnout jakákoliv data. Ale já už vás ale nebudu napínat a řeknu vám, kdo to je. Je to Thomas C. Killerhand, šéf známe zločinecké organizace. Jeho organizace je vlastně jediná. Je to společenství pašeráků, zlodějů a zabijáků z celého světa a Killerhand je vede. Jejich společenství nekrade jen tak z vášně, pracují pro toho kdo si zaplatí. Na každého známého člena je vypsána vysoká odměna ale na Thomase nejvyšší. Přesto však ještě nikdo z nich nebyl chycen naživu. Předpokládá se, že cestují z místa na místo, aby nebyly objeveni. Killerhand už nějakou dobu věděl, že jeho lidi jsou nespokojení a chystají vzpouru. Rozhodl se je tedy povzbudit a zastrašit právě magickým krystalem. Chtěl ho ale ukrást tajně, aby se ho náhodou některý z jeho mužů nezmocnil, proto se na tuhle akci vydal sám. Teď právě stahoval z databáze všechny informace o krystalu, včetně Fenixových objevů, ať už písemných či zvukových. Když dal všechny informace dohromady, vytáhl odkudsi starý flashdisk, napojil ho do počítače a všechna data si do něj přetáhl. Teď se obrátil ke dveřím. Odpojil svůj světlo od baterie a zapojil ho místo jednoho z počítačů. Ještě sáhl po helmě, nasadil si ji a spustil stroj. Titan nebyl vůči slunečnímu světlu příliš odolný a brzy se rozpustil. Killerhand vstoupil do trezoru, vzal krystal do ruky a rychle zmizel otvorem ve stěně.

Když ráno dorazil personál, okamžitě vyhlásil poplach. Francouzi tu byli během chvilky. Jejich šéf ze správy o krádeži krystalu málem dostal infarkt. Blanc se svými lidmi se ihned pustili do ohledávání. „Dovnitř se propálili.“ Říkal mu právě jeden z pracovníků když na místo dorazil Fenix. „Nejspíš použili světlo, ale k němu museli mít i ochranný oblek, který je možná ještě dražší než ten světlo.“ „Ale jak by se o krystalu dozvěděli?“ Zavrtil Jacques hlavou. „Co se tady stalo?“ Zajímal se hned John. „Ukradli krystal.“ Odpověděl Blanc. „Cože? Kdo?“ Vyděsil se vědec. „Nejspíš Killerhand.“ Přidal se do rozhovoru Blancův podřízený. „Nikdo jiný by nemohl mít tyhle věci a ještě vědět o krystalu.“ „Pokud to ale udělal Killerhand,“ Privil Blanc. „potom musejí tábořit někde blízko.“ „Myslím že vím, odkud o krystalu vědí.“ Zvolal John. „Na místě kde se vykopali musely být kamery, vždycky tam jsou.“ „Ano, ale nahrávku máme my.“ Zpochybnil Jacques vědceovu teorii. „Ne tak docela.“ Zavrtil Fenix hlavou. „Četl jsem, že archeologické kamery mají náhradní paměť pro případ, že by byla ta hlavní byla nějak poškozená. Ví o tom málo lidí, vlastně by neměl nikdo. Paměť se nevymazává, data v ní zůstávají dlouhodobě.“ „Jak je to možné?!“ Vybouchl majitel společnosti. „Jak tohle může vláda dovolit?!“ „Obvykle totiž obsah nahrávek není nebezpečný.“ Odpověděl vědec s klidem. „Není nebezpečný?!“ Rozkřikl se Francouz. „Tohle je konec!“ Načež s dupáním opustil místnost. „Říkal jste na místě nálezu?“ Obrátil se k vědci Blanc. Fenix přikývl. „Dobrá.“ Obrátil se teď Jacques ke svému podřízenému. „Kontaktujte francouzskou armádu. Potřebujeme elitní jednotku a vznášedla.“ Pracovník přikývl a rovněž zamířil pryč. „Tohle bude tvrdé.“ Zamumlal si Blanc pod vousy.

Do půl hodiny kolem budovy přistálo vznášedlo. Vznášedlo bylo nový vzdušný dopravní prostředek. Fungoval podobně jako Volante mochila až na to, že byl větší. Bylo to něco jako létající autobus. Uvnitř sedělo nebo stálo devět mužů, oděných do zbroje, pokrývající povrch celého těla. Každý z nich měl na hlavě i helmu, podobnou té Killerhandově, a v ruce nějakou zbraň. Sotva Fenix

s Jacquesem nastoupili vznášedlo se dalo do pohybu. Blanc se rychle převlékl do zbroje. „Proč letím s vámi?“ Obrátil se k němu John. „Jsem vědec, ne voják.“ „Vy víte o krystalu nejvíc, budete se hodit.“ Odpověděl Blanc. Vznášedlo se řítilo vysokou rychlostí přímo k hoře, tyčící se na obzoru. „Musíme přistát dál od hradu.“ Informoval ostatní pilot. „Potřebujeme volné prostranství, abychom mohli přistát.“ Načež stroj namířil asi do středu hory, kde se nedaleko skalnatého úbočí tyčila vysoká věž. Vznášedlo zlehka dosedlo do trávy. Všichni až na pilota vystoupili. „Cesta z Paříže sem my sežrala většinu nádrže.“ Hlásil pilot Blancovi. „Musím natankovat, jinak se nedostaneme zpátky. Vrátím se tak za dvě tři hodiny.“ Načež znovu nahodil motor a odletěl pryč. Teď se Jacques obrátil k Johnovi. „Nastavte ucho.“ Prikázal mu. „Cože?“ Nepochopil vědec. „Nastavte pravé ucho a nehýbejte se.“ Zopakoval Francouz a vytáhl něco, co vypadalo jako nastřelovačka náušnic. „Co chcete dělat?“ Zeptal se vědec s jasnou známkou strachu v hlase. „Nehýbejte se“ Řekl ještě jednou Blanc a stiskl tlačítko na stroji. „Au!“ Odpověděl John na štípnutí v ušním boltci. „Co jste mi to udělal?“ „Nezajímejte se a pojdte.“ Odvětil Jacques a vykročil. Potom se však zastavil, jako by na něco zapomněl, a vrátil se k vědci. „Vezměte si tohle.“ Řekl a podal Johnovi opasek se zbraní. „Nejlépe upravená verze revolveru.“ Začal zbraň popisovat. „Střelí sice ještě pořád kovové kulky, ale je mnohem účinnější. Má laserové zaměřování, baterku a dokonce i rentgenové paprsky, abyste se podíval za roh. Zásobník je na deset výstřelů. Nábojnice jsou titanové a nejsou duté díky čemuž projdou téměř čímkoliv. Bohužel však mají jen krátký dostřel. Mimochodem na spodní straně je další zásobník a jedna výbušná střela, která se vkládá ze shora. Rozumíte?“ Fenix váhavě přikývl a vzal si revolver. „Dobrá.“ Přikývl Blanc. „Vyrážíme.“ A skupina se dala do pohybu.

Asi po půl hodině cesty lesem se před nimi konečně objevila známá zřícenina. Když po kamenných schodech vystoupali až nahoru, nenašli nikoho. Všechno tu vypadalo stejně jako vždycky. Nacházely se zde všechny možné systémy, užívané archeology. „Postupujte pomalu.“ Zašeptal Blanc. „Je tu nějak prázdné.“ Zamumlal jeden z mužů. „Já myslel že na nalezišti jako je tohle se pořád něco děje.“ „Taky že ano.“ Přitakal Jacques. „Pokud tady Killerhand není musel tudy alespoň projít a to nedávno, jinak by se sem už někdo dostal.“ „Myslím že nejsme sami.“ Zamumlal další z vojáků. „Určitě tu někdo je.“ Sotva to dořekl, ozval se výstřel a objevilo se několik mužů se zbraněmi, z nichž některé byli i starší než sto let. Vlastně tihle Killerhandovi teroristi udělali chybu právě ve výběru svých zbraní, neboť zbroj francouzských elitních bojovníků byla vůči kulkám, alespoň z větší vzdálenosti, imunní. Přestřelka trvala několik desítek minut, než se francouzům podařilo blokádu prorazit. Ti naštěstí měli světelné zbraně, fungující podobně jako archeologický světlomet, proti kterým neexistuje obrana. „Kupředu!“ Zvolal Blanc a vyrazil v čele svých spolubojovníků. Dostali se na otevřené prostranství. Na protější straně se vynořil muž v kožených kalhotách, vysokých botách a pláštěm s rukávy. V pravé ruce držel krystal. „Vzdej se!“ Křikl na něj Blanc. Killerhand se jen zasmál. Samozřejmě že to byl Killerhand. „Mě nemůžeš zabít.“ Usmál se na Blanca. „Už mě zabili jednou.“ Dodal ještě a ukázal na díru ve své hlavě. „Ti vaši vojáci mi prohnali hlavou kulku a málem mě zabili.“ Naštěstí mě našli moji lidé a udrželi mě naživu. Už však bylo pozdě. Můj mozek částečně selhal. Ztratil jsem zrak, sluch, čich i chuť. Navíc jsem přišel o levou nohu a ruku, pár prstů na pravé ruce a na místech kůže i hmat. Mám na sobě místa, kde necítím bolest, tlak ani teplo. Musel jsem dostat mechanickou nohu, ruku, několik prstů, oči a sluchové a čichové orgány. Měl jsem zemřít, ale žiji. Vážně si myslíš, že mě teď zabiješ?“ „Myslím.“ Odvětil Blanc. „To jsem čekal.“ Povzdechl si Killerhand a zahvízdal. Ze všech možných zákoutí se vynořili muži s těžkými světelnými puškami a namířili je na Francouze. „Je mi líto.“ Zamumlal ještě Killerhand a kývl hlavou směrem ke svým lidem. Teroristi i vojáci zahájili palbu. Byl to vyrovnaný boj. Teroristi měli sice pomalejší zbraně než Francouzi, zato ale silnější. Trvalo to asi jen pět vteřin. Nakonec před Killerhandem zůstal stát Blanc a Fenix. „Jsi na řadě.“ Zamumlal rozzlobený Jacques s popáleným zápěstím a pozvednul zbraň. „Ne.“ Řekl Killerhand a zdvihl ruku s krystalem do vzduchu. Obloha se zatáhla a ozvalo se hlasité zahřmění. Fenix i Blanc vzhlédli. Z mračen sjel blesk rovnou na Francouze. Ozvala se hromová rána a na zem dopadla ohořelá zbroj s mrtvým Blancem uvnitř. Vědec na to jen zděšeně zíral s ústy dokořán. „Vy musíte být ten John Fenix,

co ten krystal zkoumal.“ Usmál se znovu Killerhand a zamířil směrem k Johnovi. Ten hmátl po své zbrani a začal po Killerhandovi střílet. Ten však před sebe jen natáhl ruku s krystalem, před nímž se kulky zastavovali a neškodně padaly k zemi. Fenix vystřelil zásobník a hmátl po druhém. Terorista jej však jediným pohledem rozdrtil tak, že se z něj všechny nábojnice vysypaly. Vědec zaklel, nabil pistoli výbušnou strelou a vystřelil. Ta se však od krystalu jakoby odrazila a odlétla pryč. John zbraň zahodil a dal se do prohledávání svého opasku. Našel jakousi kouli. Vytáhl ji a prohlédl si ji. Tohle znal. Byl to magnetický granát. Granát po aktivaci vyslal magnetický impuls, neutralizující elektrický proud. Na člověka měl krátké účinky, neboť lidské mozkové impulzy ze rychle obnovili, ale s elektrickými stroji to bylo horší. Ale zpět k Fenixovi. Killerhand se nebezpečně blížil s mechanickou rukou nataženou před sebe. „Má ta tvá ruka ráda magnetické impulsy?“ Zeptal se John a s úsměvem granát stiskl. Stroj zabzučel a oba protivníci se zhroutili k zemi. Bylo to nepřijemné. John na chvíli ztratil všechny smysly a nemohl se hýbat. Cítil jak se mu srdce naposledy pohnulo než vyřadilo. Nemohl ani dýchat, neviděl, neslyšel a nic necítil. Stejnou rychlostí, jakou to přišlo, to i odeznělo. Vše bylo zase jako dřív. Vědec se zvedl, popadl krystal, který vypadl z Killerhandových ochablých rukou, a zamířil pryč. Killerhand sám na tom byl mnohem hůř než Fenix. Jeho mechanické tělo se nedokázalo samo obnovit, takže byl naprosto bezmocný. Terorista pozvedl pravou ruku a stiskl jí tlačítko na ovládacím panelu, ukrytém na zádech. Konečně bylo vše v normálu. Terorista vstal a rozhlédl se. Nenašel ani krystal ani vědce. Doběhl tedy k úpatí hradní zdi a shlédl dolů na prchajícího muže. Zasmál se. „Kam běžíš? Krystal přece nemůžeš ukrást.“ Načež uchopil jednu z francouzských světelných pušek a začal po uprchlíkovi střílet. Odtud se však nedokázal trefit. Proto se rozběhl a s pomocí síly krystalu přeskočil na nedalekou věž. Odtud měl sice lepší výhled, ale John si toho všiml a vzal to jinou cestou. „Před bohem nemůžeš utéct.“ Křičel za ním Killerhand. John ho však ignoroval a dál uháněl k místu kde přistáli. Killerhand odhodil zbraň a skočil z věže dolů. díky krystalu a mechanické noze se mu nic nestalo a mohl tedy vyrazit po vědcových stopách. Neběželi ani deset minut a konečně dorazili na skalnaté úbočí nedaleko vysílače. „Už nemáš kam utéct co?“ Zeptal se výsměšně Killerhand a zpomalil. Fenix se však tvářil stále stejně klidně. Terorista dorazil až k němu a beze slova před sebe natáhl ruku dlaní nahoru, jako že mu má vědec krystal předat. „Chceš ho?“ Zeptal se John. „Tak si pro něj skoč.“ Zvolal a hodil kámen ze skály dolů. Killerhand vykřikl a poblouzněn kouzlem svého pokladu se vrhl za ním. Jelikož byl těžší tak samozřejmě padal rychleji, takže svůj milovaný krystal nakonec dostihl a znovu stiskl v dlani. Pocit radosti překonal všechno ostatní, takže už vůbec nemyslel na svůj pád. John ho shora sledoval jak si s radostným úsměvem tiskl kámen k srdci těsně před tím, než dopadl a zlomil si vaz. Fenix se od něj odvrátil a začal přemýšlet co dál když tu pocítil jakýsi pocit moci a uspokojení. Rychle si uvědomil, co se děje. Krystal. John netušil, zda tohle kámen pojme jako vraždu či sebevraždu, ale teď už to bylo jasné. Krystal se vznesl z propasti a přistál vědci u nohou. Ten se sehnul a zdvihnul jej. V okamžiku mu před očima problesklo, co všechno by s ním dokázal. Stal by se prezidentem W.A. a srazil by každého, kdo by se mu postavil na odpor. Ovládl by každý kout planety a nikdo by se neodvážil říct slovo odporu. Tahle představa se mu líbila. Potom se ale objevila další protichůdná myšlenka. Skončil by jako všichni vlastníci krystalu. Byl by nelítostný vrah a nakonec by mu někdo z jeho nejbližších v touze po moci vrazil kudlu do zad. Krystal je pro lidstvo příliš nebezpečný a musí být odstraněn. Musí se zničit. To ale nejspíš dokáže jen vlastník. Takže je osud celého světa v jeho rukou. I tahle představa se mu líbila. Během chvilky se rozhodl. Krystal bude zničen. John se začal soustředit na jedinou myšlenku, na zničení krystalu. Kámen se vznesl a roztočil. Fenixovi se v hlavě objevila další myšlenka, která mu říkala že krystal musí být zachován, že nesmí být zničen. Vědec však všechny své mentální síly soustředil pouze na myšlenku o zničení kamene. Krystal se rozzářil jako hvězda a začal bzučet. Myšlenka na zachování mocného kamene byla stále silnější. John jí však odolával a odmítal se vzdát své touhy krystal zničit. Trvalo to ještě pár vteřin, než se ozvalo jakoby bolestné zapištění a krystal se rozpadl na drobná zrnka, která rozfoukal vítr. Bylo po všem. Fenix si oddechl a rozhodl se počkat než dorazí jejich vznášedlo.

Vznášedlo se objevilo asi za hodina. John pilotovy vyličil, co se stalo s ostatními a požádal ho o vysílačku. Brzy se to tady hemžilo francouzy a českými kriminalisty. „Co se stalo s krystalem?“ Ptal se právě vědce šéf společnosti. „Nevím, měl by být dole.“ Odpověděl Fenix. „Dole není pane.“ Oznámil jeden z francouzů svému nadřízenému. „Myslím že bychom si měli promluvit někde v klidu.“ Oznámil šéf a nastoupil do vznášedla následován Johnem a několika svými lidmi. Vrátili se do Brna do hlavní budovy, kde výtahem vyjeli do místnosti s počítači. „Nastavte ucho.“ Přikázal Johnovi šéf. „Cože?“ Nepochopil vědec. „Nastavte pravé ucho a nehýbejte se.“ Zopakoval Francouz a vytáhl něco, co vypadalo jako nastřelovačka náušnic. „Co chcete dělat?“ Zeptal se vědec. „Nehýbejte se“ Řekl ještě jednou Francouz a stiskl tlačítko na stroji. „Au!“ Odpověděl John na štípnutí v ušním boltci. Šéf držel v ruce jakýsi drobný přístroj, který zasunul do jedné z počítačových přípojek. „To je kamera.“ Okomentoval stroj Fenix. „Ano.“ Přitakal Francouz s klidem. Asi hodinu se dívali na nahrávku, než se dostali k části, kdy vědec zničil krystal. Šéf se obrátil k Johnovi. „Víte co jste zničil? Byl to nález obrovské ceny. Vy a vaše vláda to budete muset zaplatit té mojí což bude mít za následek mnoho sporů.“ „Myslím že ne.“ Zarazil ho vědec. „Myslím že budu natolik čestný, že od vás budu chtít jen slíbený obnos a neprozradím ostatním vládám, že ta vaše měla přes týden artefakt nepředstavitelné moci a nikomu o tom nic neřekla.“ Načež odešel.

Myslím že je zapotřebí dodat, že John Fenix ve svém výzkumu o historii krystalu udělal jednu chybu. Krystal neměl tvar oboustranného sedmibokého jehlanu. Byly to dva oboustranné jehlany, spojené jedním vrcholem dohromady. Což ovšem znamená, že Francouzi objevili jen polovinu krystalu. Ale co se stalo s tou druhou? Ta stále leží v sutinách hradního sklepa a čeká na majitele, který jej bude schopen použít pro obnovení druhé poloviny a spojení obou částí, aby vznikla síla schopná zničit celý svět. Otázka je, najde se někdy někdo takový?